

Mendacium

Krisha van der Male

Schrijver: Krisha van der Male
Coverontwerp: Krisha van der Male
ISBN: 9789403661100
© Krisha van der Male

Voor Vera

Zonder jouw ideeën had ik dit eerste deel nooit af kunnen maken. En zonder onze avonturen had ik het nooit kunnen schrijven.

Proloog

Ik loop door een lange gang. Naast me loopt een oudere vrouw in een lange rode jurk met gouden details. Haar haren zijn lichtbruin met grijze plukken. Het zit opgestoken, maar er vallen een paar plukken uit, ze begint sneller te lopen. Dan gaat ze ineens een hoek om. Aan het einde van de gang – waar we zijn in geslagen – staan twee grote dichten deuren met twee wachters ervoor. Zodra we iets voor de deuren zijn duwen zij die open. De vrouw loopt erdoorheen, ik volg haar naar binnen. In de kamer staat een lange tafel met zeven stoelen. Zes daarvan zijn al bezet, alleen die op de kop is nog vrij. De vrouw loopt daarnaartoe en gaat zitten. Ik ben in de deuropening blijven staan. De spanning in de kamer is om te snijden. Het voelt of er iets heel ergs gaat gebeuren. Dan komt er nog iemand de ruimte in. Ik kijk naar de tafel om te zien of er nog stoelen vrij zijn, maar dat is niet het geval. De iemand is een man met grijs haar tot op zijn schouders in een staartje gebonden. Ik kan zijn gezicht niet goed zien. Hij gaat naast de vrouw staan en buigt naar voren. Hij zegt iets tegen haar, ik kan alleen niet horen wat. De vrouw knikt naar hem. De man loopt verder de kamer in tot aan de ramen, daar blijft hij stilstaan. Hij kijkt naar buiten, ik vraag me af wat daar allemaal te zien is.

Nu pas merk ik dat ik nog steeds in de deuropening sta. Stilletjes en voorzichtig loop ik een stukje de kamer in. Zodra ik bij de muur ben blijf ik weer staan. Ik kan de vrouw niet horen, maar ze lijkt te praten. Ik wil weten waar ze het over hebben. Aan haar gezicht kan ik zien dat

het ernstig is. Ze heeft een frons op haar voorhoofd en haar ogen zien er bezorgd uit.

Het duurt een hele tijd voor ik naar voren durf te lopen. Eenmaal bij haar zie ik een paar vellen papier met een handgeschreven tekst. Ik probeer het te lezen, maar ik ken de taal niet. Net als ik door begin te krijgen dat het Spaans of Italiaans is voel ik een hand op mijn schouder en hoor ik iemand “Kristel” zeggen. Verschrikt draai ik me om.

Hoofdstuk 1

Ik veeg een pluk haar uit mijn gezicht. Het is oudjaarsochtend en ik weet gewoon dat dit een geweldige dag gaat worden. Mijn twee beste vriendinnen zijn blijven slapen – Veerle en Martine – al van kleins af aan zijn we met zijn drieën. Ook wordt mijn zusje vandaag opgehaald van het vliegveld. Ik ben een drieling toen we acht werden ging Rosalie naar Frankrijk om daar naar een speciale school te gaan. Vanaf dat moment zag ik haar alleen nog in de vakanties. Ook mijn broer – Levi – ging ergens anders wonen. Hij had al van jongs af aan ruzie met mijn ouders en onze andere broer en zus – Shane en Lotte – zij zijn een paar jaar jonger dan dat wij zijn. Levi heb ik vier jaar niet gezien of gesproken en toen kwamen we puur toevallig in dezelfde klas terecht op de middelbare school. Een half jaar later is hij weer thuis komen wonen en nu komt Rosalie dus ook weer naar huis. Ik vraag me af of we nog steeds identiek aan elkaar zijn of dat de verschillen nu we ouder zijn toch opvallen.

“Kristel?” Hoor ik Veerle vragen.

“Ja,” zeg ik.

“Mag ik je haar vlechten, dat van Martine heb ik al gedaan.”

“Is goed.” Zeg ik terwijl ik naar Martines donkerblonde invlecht kijk. Al zolang ik me kan herinneren wordt mijn haar door Veerle ingevlochten. Mijn moeder klaagt altijd dat mijn haar te glad en stijl is om te vlechten. Lotte daarentegen kan het zonder problemen vlechten dat komt door haar pijpenkrullen. Ik ga voor Veerle op de grond zitten zodat ze goed bij mijn haar kan. Ik weet dat ze twee vlechten gaat maken, want dan is ze langer bezig.

Meestal als ik het bij mezelf probeer zit ik na drie keer in de knoop. Mijn haar is goudbruin en reikt tot mijn heupen, ik ga er nog net niet op zitten. Ze begint te vlechten terwijl we praten over wat we vandaag gaan doen. Mijn vader heeft bedacht om met zijn allen te gaan trampolinespringen. Behalve in de tuin bij Veerle haar moeder en op vakantie heb ik nog nooit trampoline gesprongen dus ik ben wel een beetje zenuwachtig. Het enige is wel dat we niet genoeg ruimte hebben in de auto, dus hebben Veer en ik gezegd dat we er wel heen willen fietsen. Op maps hebben we de route opgezocht en het is niet eens zo gek ver. Ongeveer twintig minuten vanaf mijn huis op de fiets.

“Zo ik ben klaar.” Zegt Veerle dan tegen me.

Ik sta op en loop naar de spiegel. Daar staar ik naar mezelf. De twee vlechten hangen over mijn schouders en nog is mijn haar verschrikkelijk lang. Veerle komt naast me staan. Haar blonde krullen vallen tot haar borst. We zijn al zo lang beste vriendinnen dat we op elkaar beginnen te lijken. Ze is iets kleiner dan ik ben, maar ook twee jaar jonger. Shane en Veerle kwamen op dezelfde dag op school ze zijn ook nog eens op dezelfde dag jarig. We hebben zelfs een keer hun verjaardag samen gevierd, als ik niet beter zou weten zou ik zo denken dat ze een tweeling zouden zijn. Het enige is dat hij donkerbruin haar heeft zoals mijn vader. Veerle heeft blond haar maar wel net zulke krullen als die van Lotte.

Met zijn drieën lopen we naar beneden. Het is half negen, nog ongeveer een kwartier en dan zal ik Rosalie eindelijk weer zien.

Beneden in de woonkamer zitten Levi en mijn moeder te ontbijten. Nadat we ze een goedmorgen gewenst

hebben lopen we de keuken in. Veerle trekt de kast open waar het brood ligt en Martine pakt drie mokken. Ik blijf tegen de deurpost aan leunen. Ik ben bloednerveus, de laatste keer dat ik Rosalie zag was in de zomervakantie. In de herfst kon ze hier niet heen komen dus zijn wij op vakantie gegaan.

Levi is achter me komen staan en geeft me een knuffel. Hij zal het nooit toe geven, maar ook hij vindt het spannend haar weer te zien. Ik zie hoe Veerle het brood op tafel neerzet en borden pakt. Ik weet dat ik zo iets moet eten, maar ik ben nu al kotsmisselijk. Levi laat me los en loopt naar de koelkast die rechts naast me staat. Hij opent hem en haalt er wat verschillende soorten broodbeleg uit. Kaas, kipfilet, heksenkaas en smeerworst. Terwijl hij het veilig bij de tafel probeert te krijgen loop ik naar de andere kant van het aanrecht. Ik pak de waterkoker en vul hem met lauw water. Veerle loopt naar de trapkast – tegenover de koelkast – en haalt er een doosje thee uit.

“Leef moet jij ook een bord of ben je klaar met ontbijten?” Vraag Veerle.

“Nee geef maar, ik weet niet wat ik heb.”

Martine giechelt en Veerle zegt:

“Ik weet het wel,” ze kijkt hem even ondeugend aan voor ze verder gaat. “Jij bent zenuwachtig.”

“Doe niet zo gek, waarom zou ik.”

Ik heb niet zo’n zin om dit gesprek verder aan te horen en pak daarom het bord dat Veerle vast heeft en zet het op tafel.

“Kom je er dan bij zitten?” vraag ik.

“Tuurlijk.”

Levi knipoogt naar me. Ik blijf nog even naast de waterkoker staan terwijl de rest al gaat zitten. Op sommige dagen zoals deze wens ik dat het altijd zo zou kunnen zijn. Soms voelt het of Martine en Veerle echt mijn zusjes zijn en ze hier gewoon zouden moeten wonen.

Ik zit net als er twee rode lichten de keuken in schijnen. Levi en ik weten het allebei, papa zijn grijze Volkswagen. We springen tegelijkertijd op en lopen de keuken uit. We nemen de deur naast de gangkast om sneller bij de voordeur te zijn. Mama is ons alleen al voor. Ze staat in de deuropening te zwaaien. We komen ernaast staan. Wanneer de autodeur opengaat en Rosalie uitstapt zie ik gelijk dat we nog steeds bijna hetzelfde zijn. Hetzelfde gezicht, bruine haar en zo te zien ook nog ongeveer even lang. Zodra ze me ziet begint ze te rennen, ik doe hetzelfde. Voor het keukenraam vliegen we elkaar om de hals. We beginnen allebei met een heel verhaal waardoor we elkaar niet kunnen volgen wat ervoor zorgt dat we in de lach schieten.

“Meiden gaan jullie alsjeblieft even ergens anders knuffelen.” Hoor ik papa zeggen.

We staan precies voor de kofferbak.

Bij de voordeur geeft Rosalie eerst mijn moeder een knuffel en daarna Levi. Daarna lopen we door naar de woonkamer, omdat papa erlangs wil met haar spullen. Zodra we de woonkamer in komen springt Lotte om Rosalie haar nek en ook Shane komt naar haar toe. Als laatste krijgen Martine en Veerle een knuffel.

“Ik heb jullie zo veel te vertellen, maar papa zei dat we zo iets gaan doen. Weten jullie daar meer van?”

“Heeft hij je niet vertelt wat?” Vraagt Shane.

“Nee, mag ik het weten.”

“We gaan naar een trampolinepark,” zegt Shane.

“Serieus?”

“Yep.”

Aan haar gezicht te zien vindt ze het nogal spannend. Waarschijnlijk denkt ze dat ze bij de eerste sprong haar nek zal breken. Gelukkig weten we allemaal dat als Levi het weet te overleven dat wij het sowieso kunnen.

Na nog zo'n honderd knuffels helpen we papa met Rosalie haar spullen naar boven brengen. We hebben de grootste lol met zijn allen. Als papa om iets voor half tien naar boven roept dat hij wil vertrekken zijn we bijna teleurgesteld.

Beneden trekken we allemaal onze schoenen aan. Ik heb zwarte sleehakken met een bontje aan de bovenkant. Martine heeft zwarte superstars, Rosalie heeft dezelfde alleen dan in het wit. Veerle en Lotte trekken allebei grijze laarzen aan, alleen hebben ze een ander model. Shane heeft als enige blauwe All stars. Terwijl wij allemaal onze jassen aantrekken is papa bezig met de fiets van mijn moeder en die van mij uit te schuur te halen. Gisteravond hadden Veerle en haar moeder ruzie dus wilde ze haar fiets niet meer halen. Gelukkig ben ik lang genoeg voor mijn moeders fiets en kan Veerle op die van mij. Ik rits mijn groene jas dicht en loop naar de fiets toe. Veerle volgt me terwijl de rest nog lekker binnen zit, moeten wij nu wel weg. Ik zet mijn rugzak in de fietstas van mijn moeders fiets. Veerle doet hetzelfde met haar rugtas. Snel doe ik de sleutel in het slot van de oude fiets en trek mijn wanten aan. Ik wacht even tot Veerle ook klaar is en fiets dan weg. Tot aan mijn school weten we

